

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.478 van 29 juni 2000
in de zaak A. 88.785/VII-20.122.**

In zake : de n.v. VAMO MILLS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. MARTENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koloniënstraat 11

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. BALLON,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 39.

tussenkomen partij :

de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het
Vlaamse Gewest (OVAM),
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE-LEUVEN,
Ijzerenmolenstraat 105.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VAMO MILLS op 31 december 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 17 oktober 1999 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen het besluit van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse gewest dd. 17 juni 1999 waarbij de OVAM aanvullingen van het beschrijvend bodemonderzoek 'tussentijdse rapportage beschrijvend bodemonderzoek nv VAMO MILLS site te Merksem', opgesteld door de erkende bodemsaneringsdeskundige WITTEVEEN + BOS raadgevende ingenieurs B.V. op 20 mei 1999, oplegt";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 april 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 mei 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. MARTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat M. BALLON, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat P. LUYPAERS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 16 februari 2000 de OVAM, wier beslissing door het bestreden besluit gedeeltelijk werd bevestigd, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat haar verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Op 29 september 1998 deelt de verzoekende partij aan de OVAM mee dat zij de intentie heeft over te gaan tot de overdracht van haar gronden gelegen te Antwerpen, kadastrale percelen afdeling 40, sectie C, nummers 587M, 597M3 en 597R3.

2.2. Met een brief van 20 oktober 1998 deelt de OVAM aan de verzoekende partij mee dat zij van oordeel is dat er op grond van het uitgevoerde oriënterend bodemonderzoek ernstige aanwijzingen zijn dat de betrokken kadastrale percelen aangetast zijn door een historische bodemverontreiniging die een ernstige bedreiging vormt.

Op grond van artikel 39, § 1, van het bodemsaneringsdecreet maant de OVAM de verzoekende partij aan om een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren.

Zij deelt mee dat de voorgenomen overdracht voorlopig niet kan plaatsvinden.

De OVAM wijst er op dat, indien de verzoekende partij meent te voldoen aan de voorwaarden bedoeld bij artikel 31 van het bodemsaneringsdecreet, zij overeenkomstig artikel 39, § 3, van dit decreet binnen de dertig dagen na ontvangst van de aanmaning, op straffe van verval, haar gemotiveerd standpunt bij aangetekend schrijven aan de OVAM dient kenbaar te maken.

2.3. Met een brief van 22 oktober 1998 zendt de verzoekende partij aan de OVAM een voorstel van beschrijvend bodemonderzoek, zoals opgesteld door de erkend bodemsaneringsdeskundige WITTEVEEN en BOS Raad-gevende Ingenieurs, met het oog op conformverklaring.

2.4. Met een brief van 29 oktober 1998 deelt de OVAM aan de verzoekende partij mee dat het voorgelegde voorstel van beschrijvend bodemonderzoek als conform met de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet beschouwd werd.

2.5. Met een brief van 28 mei 1999 bezorgt de verzoekende partij aan de OVAM twee exemplaren van het verslag van het beschrijvend bodemonderzoek zoals uitgevoerd en opgesteld onder leiding van de erkende bodemsaneringsdeskundige.

Het betreft een tussentijdse rapportage van beschrijvend bodemonderzoek.

In het schrijven leest men onder andere ook nog :

"Tevens delen wij U mede dat wij bij huidig schrijven onze intentie tot overdracht (zie ons schrijven d.d. 29.09.1998-CH.RS98/435) wensen in te trekken.

(...)

Mogen wij U derhalve verzoeken de intrekking van de intentie tot overdracht van gronden te willen akteren".

2.6. Met een schrijven van 17 juni 1999 deelt de OVAM aan de verzoekende partij mee wat volgt :

"Aanvullende onderzoeksverrichtingen

(...)

De OVAM heeft tussentijds verslag van het beschrijvend bodemonderzoek 'Tussentijdse rapportage Beschrijvend bodemonderzoek NV VAMO MILLS site te Merksem', en opgesteld door de erkend bodemsaneringsdeskundige WITTEVEEN en BOS Raadgevende ingenieurs b.v. op 20.05.1999, in goede orde ontvangen.

De OVAM heeft tevens uw aangetekend schrijven ontvangen, verzonden op 28.05.1999, waarin u meldt dat u de intentie tot overdracht wenst in te trekken. Hiermee is de overdrachtsprocedure, opgestart door uw melding van overdracht op 29.09.1998, dan ook voorlopig stilgezet.

De OVAM heeft eveneens akte genomen van het uitdrukkelijk voorbehoud dat u maakt voor de eventuele saneringsplicht met betrekking tot de bodemverontreinigingen die in het voormelde beschrijvend bodemonderzoek werden aangetoond ter hoogte van

deellocatie A. Wij dienen u er echter op te wijzen dat deze verontreinigingen reeds in het oriënterend bodemonderzoek, getiteld 'Rapportage oriënterend bodemonderzoek, NV VAMO MILLS site te Merksem' en opgesteld door de erkend bodemsaneringsdeskundige WITTEVEEN + BOS Raadgevende ingenieurs b.v. op 06.10.1995 werden vastgesteld. In het verslag van de monitoring van het grondwater (op 27.04.1997), die door de erkend bodemsaneringsdeskundige als actualisatie van het oriënterend bodemonderzoek werd opgesteld om te kunnen dienen als oriënterend bodemonderzoek in het kader van de decretale overdrachtsprocedure, werd de aanwezigheid van de verontreiniging bevestigd. Daarom werd deze verontreiniging met naftaleen (in het oriënterend bodemonderzoek een geanalyseerde concentratie van 310µg/l) mee opgenomen in de aanmaning tot beschrijvend bodemonderzoek, aangetekend verzonden op 20.10.1998 naar aanleiding van de melding van intentie tot overdracht.

In de voorlaatste en laatste alinea van deze aanmaning tot beschrijvend bodemonderzoek staat duidelijk vermeld : 'Indien u meent aan de voorwaarden bedoeld bij artikel 31 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering te voldoen, dient u overeenkomstig artikel 39, § 3 van het bodemsaneringsdecreet binnen de dertig dagen na ontvangst van deze aanmaning, op straffe van verval, uw gemotiveerd standpunt bij aangetekend schrijven aan de OVAM kenbaar te maken. Bij ontstentenis hiervan zal de OVAM ervan uitgaan dat u zal ingaan op de aanmaning om tot het uitvoeren van een beschrijvend onderzoek over te gaan'.

Aangezien u niet binnen de 30 dagen heeft gereageerd op de aanmaning tot beschrijvend bodemonderzoek dat u meende te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 31 van het bodemsaneringsdecreet, kan de OVAM u bijgevolg niet ontslaan van de saneringsplicht voor de aangetroffen verontreiniging met naftaleen die in het beschrijvend bodemonderzoek werd aangetroffen.

Het beschrijvend bodemonderzoek moet uitgevoerd worden op basis van het conform verklaarde voorstel, onder leiding van een erkend bodemsaneringsdeskundige. Het onderzoek kan beschouwd worden als een tussentijds verslag, overeenkomstig de bepalingen van artikel 14, § 2 van het bodemsaneringsdecreet. De OVAM kan op basis van de tot dan toe gemaakte bevindingen bij gemotiveerde beslissing een aanvulling of een aanpassing van het onderzoek opleggen.

Aangezien uit de besluiten van de erkend bodemsaneringsdeskundige in de tussentijdse rapportage van het voormelde beschrijvend bodemonderzoek blijkt dat de aangetroffen verontreinigingen nog niet volledig uitgekarteerd zijn in de ruimte, legt de OVAM volgende aanvullingen van het beschrijvend bodemonderzoek op :

- ter hoogte van deellocatie B dient de verontreiniging met minerale olie in de bodem en het grondwater verder afgeperkt te worden conform de op pagina 26 van het voormelde verslag van tussentijdse rapportage voorgestelde onderzoeksstrategie;
- ter hoogte van deellocatie E dient de verontreiniging met minerale olie in het grondwater verder afgeperkt te worden conform de op pagina 27 van het voormelde verslag van tussentijdse rapportage voorgestelde onderzoeksstrategie;
- ter hoogte van deellocatie F dient de verontreiniging met minerale olie in het grondwater verder afgeperkt te worden conform de op pagina 27 van het voormelde verslag van tussentijdse rapportage voorgestelde onderzoeksstrategie;
- ter hoogte van deellocatie A dienen de aangetroffen verontreinigingen verder afgeperkt te worden in de ruimte; de erkend bodemsaneringsdeskundige dient voor deze afperking een voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek op te stellen en dit voorstel dient aan de OVAM overgemaakt te worden. De OVAM legt, conform artikel 14 van het bodemsaneringsdecreet een termijn van 3 maanden op waarbinnen een aangepast tussentijds verslag van beschrijvend bodemonderzoek overgemaakt dient te worden".

2.7. Tegen het voornoemde schrijven van 17 juni 1999 stelt de verzoekende partij via haar raadsman met een aangetekend schrijven van 16 juli 1999 beroep in bij de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw.

2.8. Op 4 augustus 1999 richt de OVAM een schrijven naar (de raadsman van) de verzoekende partij, dat in fine besloten wordt als volgt :

"Ik wil erop wijzen dat, aangezien de N.V. VAMO MILLS bij schrijven van 28 mei 1999 (met referentie CH.RS-99/306) aan de OVAM meedeelde dat zij niet langer de intentie heeft om tot overdracht over te gaan, de aanmaning d.d. 20 oktober 1998 tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek zonder voorwerp wordt. Op de N.V. VAMO MILLS rust met andere woorden momenteel geen verplichting om over te gaan tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek. Bijgevolg worden alle door de N.V. VAMO MILLS genomen acties, met betrekking tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek en eventuele sanering, beschouwd als een vrijwillige bodemsanering.

Overeenkomstig artikel 47 bis van het bodemsaneringsdecreet zijn de artikelen 12 tot en met 23, 25 tot en met 29 en 32 tot en met 35 van het decreet van overeenkomstige toepassing op de vrijwillige bodemsanering, onverminderd de bevoegdheid van de OVAM om op een later tijdstip de nadere bepalingen van het decreet toe te passen";

2.9. Op 17 oktober 1999 wordt de thans bestreden beslissing genomen. Het beroep wordt gedeeltelijk gegrond verklaard.

Artikel 2 van dat besluit bevat volgende wijziging van de beslissing van OVAM van 17 juni 1999 :

"De bestreden beslissing van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) dd. 17 juni 1999 waarbij de OVAM aanvullingen van het beschrijvend bodemonderzoek 'tussentijdse rapportage beschrijvend bodemonderzoek N.V. VAMO MILLS site te Merksem', opgesteld door de erkende bodemsaneringsdeskundige WITTEVEEN + BOS Raadgevende ingenieurs b.v. op 20 mei 1999, oplegt, wordt gewijzigd als volgt :

De zin op pagina 1, 2de alinea van de bestreden beslissing :

'Hiermee is de overdrachtsprocedure, opgestart door uw melding van overdracht op 29.09.1998, dan ook voorlopig stilgezet'
dient geschrapt te worden uit de bestreden beslissing.

De alinea's op pagina 2, vanaf de 2de alinea, 2de zin tot het einde van de bestreden beslissing (dus inbegrepen 3de en 4de alinea) :

'Het onderzoek kan beschouwd worden als een tussentijds verslag. De OVAM kan op basis van de tot dan toe gemaakte bevindingen bij gemotiveerde beslissing een aanvulling of een aanpassing van het onderzoek opleggen.

...
De OVAM legt, conform artikel 14 van het bodemsaneringsdecreet een termijn van 3 maanden op waarbinnen een aangepast tussentijds verslag van beschrijvend bodemonderzoek overgemaakt dient te worden'
worden geschrapt uit de bestreden beslissing";

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij volgende uiteenzetting geeft :

"V. HET NADEEL DAT VERZOEKENDE PARTIJ VOORDRAAGT IS ERNSTIG

Dat verzoekende partij ten gevolge van de bestreden beslissing een nadeel lijdt dat ernstig is kan moeilijk betwist worden.

Tengevolge van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij immers het recht om vrij te beschikken over zijn eigendom, doordat de bestreden beslissing oplegt dat de overdracht van de desbetreffende gronden dient te worden verder gezet, zelfs buiten de wil van verzoekende partij om.

Een beslissing die de grondwettelijke en wettelijke rechten verbonden aan het eigendomsrecht op een flagrante wijze schendt, zonder dat daarvoor enige wettelijke of reglementaire grondslag bestaat, doet in hoofde van verzoekende partij een ernstig nadeel ontstaan.

VI. FEITEN DIE AANTONEN DAT DE TENUITVOERLEGGING VAN DE BESTREDEN BESLISSING EEN MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL KAN BEROKKENEN

Verzoekende partij toonde reeds aan dat de middelen die zij aanvoert ernstige middelen zijn.

Het nadeel dat verzoekende partij ondergaat door de uitvoering van de bestreden beslissing is bovendien een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.

Zoals verzoekende partij reeds aangaf houdt de bestreden beslissing onder meer in dat verzoekende partij de overdrachtsprocedure van de gronden die zij initieel had ingesteld, verder moet uitvoeren.

Nochtans heeft verzoekende partij uitdrukkelijk te kennen gegeven dat zij niet langer meer wou overgaan tot de overdracht (de verkoop aan een derde) van de gronden. De bestreden beslissing legt dus aan verzoekende partij de verplichting op om de gronden te verkopen, terwijl verzoekende partij uitdrukkelijk haar wens heeft uitgedrukt de gronden niet langer meer te willen overdragen.

De bestreden beslissing raakt dus rechtstreeks aan de uitoefening van het eigendomsrecht en de daaraan verbonden rechten die verzoekende partij heeft op de gronden.

Het rechtstreekse gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing is dus dat verzoekende partij wordt aangemaand, op basis van het Decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, om de gronden over te dragen buiten haar wil om. Dat dergelijke aanmaning elke wettelijke grondslag mist, in strijd is met de algemene rechtsbeginselen, en bovendien getuigt van een flagrante overschrijding van de bevoegdheden die de overheid kan putten uit de rechtsregels vervat in de wettelijke bepalingen waarop zij zich beroept, heeft verzoekende partij reeds uitvoerig uiteengezet in haar middelen.

Dat verzoekende partij een ernstig nadeel lijdt doordat zij buiten haar wil moet overgaan tot de verkoop van de gronden, kan moeilijk betwist worden. Een onwettige inbreuk op het eigendomsrecht, dat zowel in de Grondwet als in internationale en nationale wetteksten wordt gewaarborgd, heeft tot rechtstreeks gevolg dat verzoekende partij een ernstig nadeel lijdt.

Dat de verplichting tot overdracht op zichzelf ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, staat ook vast. Eens de overdracht verwezenlijkt, zal verzoekende partij haar eigendomsrecht verloren hebben.

Daarnaast heeft de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing nog een ander onredelijk gevolg, namelijk dat verzoekende partij weliswaar thans wordt opgelegd de gronden over te dragen, doch daarbij geenszins vaststaat dat verzoekende partij wel een overnemer zal vinden om de gronden over te nemen, of dat geenszins vaststaat dat eventuele kandidaat-overnemers thans nog wel interesse zullen betonen voor de gronden. De bestreden beslissing maant verzoekende partij m.a.w. aan tot het stellen van een handeling, waarbij dient vastgesteld te worden dat een grote kans bestaat dat verzoekende partij deze handeling zelfs mogelijkwerijs niet zal kunnen stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het nadeel dat verzoekende partij kan lijden ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een evident nadeel is.

Ondergeschikt wenst verzoekende partij nog het volgende op te merken.

Verzoekende partij wees reeds meermaals op de ernst van de middelen, en de kennelijke onredelijkheid van de beslissing.

Verzoekende partij meent dan ook dat indien Uw Raad de schorsing zou bevelen van de bestreden beslissing, dit een aanleiding zou kunnen zijn voor de bevoegde overheid om de beslissing te heroverwegen. De kans op dergelijke heroverweging lijkt aannemelijk gelet op de onredelijke gevolgen verbonden aan de uitvoering van de beslissing. Uw Raad besliste in het verleden reeds herhaaldelijk dat de mogelijkheid tot heroverweging een reden kan zijn tot schorsing. (Zie

R.v.St., nr. 40.482, 24 september 1992, BVBA AFVALVERWERKING BOTLEK; R.v.St., nr. 39.575, 4 juni 1992, PEETERS en cons.; R.v.St., nr. 37.387, 28 juni 1991, N.V. ARALCO, zoals ook geciteerd in LANCKSWEERDT; E., Het administratief kortgeding, Antwerpen, Kluwer, 1993, 116)

Een schorsing heeft immers voorlopig dezelfde uitwerking als een vernietiging, en een schorsing stelt met het gezag van gewijsde van een rechterlijke uitspraak vast dat het tegen het bestreden besluit aangevoerde middel ernstig is, met als gevolg dat de overheid, veel meer dan op grond van het ingestelde vernietigingsberoep alleen, ertoe aangezet wordt om in het licht van het gestelde in het eventuele schorsingsarrest, de zaak opnieuw te onderzoeken, en in voorkomend geval, de aangevochten beslissing in te trekken en opnieuw te beschikken. (LANCKSWEERDT, E., o.c., 117) Daarnaast dient bovendien vastgesteld te worden dat de overheid door de bestreden beslissing een onhoudbare situatie heeft gecreëerd, waarbij zij zelf noch vooruit, noch achteruit kan. Enerzijds hebben de uitgevoerde bodemonderzoeken aan het licht gebracht dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de betrokken kadastrale percelen aangetast zijn door een historische bodemverontreiniging die een ernstige bedreiging vormt. Anderzijds stelt de overheid dat er geen aanvullingen van het beschrijvend bodemonderzoek meer kunnen worden opgelegd, doch stelt zij eveneens in de bestreden beslissing dat de overdrachtsprocedure, en dus de daaraan gekoppelde verdere onderzoeken en verdere uitvoering van de bodemsanering dienen verder gezet te worden.

Tot slot dient nog gewezen te worden dat verzoekende partij, naast het belang dat zij reeds eerder uiteenzette in huidig verzoekschrift, specifiek een belang heeft bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het nadeel dat (door) de bestreden beslissing aan verzoekende partij kan worden berokkend, wordt immers in hoofdzaak berokkend door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. (zie hierover DEBERSAQUES, G., 'Knelpunten in de schorsingsprocedure voor de afdeling administratie', in 50 jaar Raad van State, Brugge, Die Keure, 1998, 76 en volgende)";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij volgend antwoord verstrekt :

"Verzoekende partij voldoet evenmin aan de tweede schorsingsvoorwaarde, met name kan zij niet aantonen welk moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor haar voorhanden is.

Verzoekende partij gaat er ten onrechte van uit dat zij niet meer het recht heeft om vrij te

beschikken over haar eigendom vermits de bestreden beslissing oplegt dat de overdracht van de desbetreffende gronden dient te worden verder gezet.

Nergens in de bestreden beslissing staat dit zo vermeld en evenmin kan de bestreden beslissing in die zin geïnterpreteerd worden, zodoende dat het standpunt van de verzoekende partij als een niet gefundeerd standpunt dient beschouwd te worden, laat staan dat in hoofde van de verzoekende partij dit kan beschouwd worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Ook de bewering dat de kans bestaat dat de verzoekende partij die aangemaand wordt om een handeling te stellen, mogelijkerwijze deze handeling in de toekomst niet meer zal kunnen stellen alsook de beweringen dat geenszins vaststaat dat men nog wel een overnemer zal vinden om de gronden over te nemen en/of er nog interesse van kandidaat-overnemers zal zijn, zijn evenzeer loze beweringen die op geen enkel concreet bewijs gestoeld worden.

Daarentegen heeft de Vlaamse Minister van Leefmilieu een zeer gefundeerde, zowel juridisch alsook naar de feiten gemotiveerde beslissing genomen, die bezwaarlijk op basis van de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten tot een heroverweging aanleiding geven, in weerwil van wat verzoekende partij tracht voor te houden.

Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is evenmin voldaan";

3.3. Overwegende dat in het verzoekschrift tot tussenkomst wordt betoogd dat de verzoekende partij dwaalt in haar argumentatie nu de bestreden beslissing haar burgerrechtelijk eigendoms- en beschikkingsrecht over de kwestieuze gronden volkomen ongemoeid laat, dat het duidelijk is dat de kwestieuze bepalingen van het bodemsaneringsdecreet niet raken aan de privaatrechtelijke eigendomsrechten van de verzoekende partij in zoverre deze zou kunnen verplicht worden haar terreinen tegen haar zin te verkopen;

3.4.1. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partij er op neer komt dat zij ingevolge de bestreden beslissing zal dienen over te gaan tot de gedwongen overdracht van haar gronden; dat met de bestreden beslissing de volgende zin uit de brief van de OVAM van 17 juni 1999 wordt geschrapt : "Hiermee is de

overdrachtsprocedure, opgestart door uw melding van overdracht op 29.09.1998, dan ook voorlopig stopgezet"; dat die schrapping is gebaseerd op de overweging in het bestreden besluit "dat evenwel in het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering nergens is voorzien dat de overdrachtsprocedure kan stopgezet worden"; dat prima facie met de vermelde "overdrachtsprocedure" de procedure bedoeld wordt die is vastgelegd in hoofdstuk V, onder de hoofding "Overdracht van gronden", in het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, inzonderheid wat de verzoekende partij betreft in artikel 39; dat, daargelaten de vraag of de aangevochten schrapping nog een voorwerp heeft, gelet op de brief van de OVAM van 4 augustus 1999 (punt 2.8.), die schrapping enkel kan inhouden dat de verzoekende partij de procedure die gepaard gaat met de overdracht van gronden en die is opgenomen in het bodemsaneringsdecreet verder moet doorlopen; dat nergens wordt voorgeschreven en dat ook de bestreden beslissing niet inhoudt dat na het doorlopen van meergenoemde procedure die dient gevolgd te worden bij de overdracht van gronden, de grond effectief moet worden overgedragen; dat, zoals de verwerende en de tussenkomende partij terecht betogen, het bestreden besluit het burgerlijk recht van de verzoekende partij om haar eigendom niet te verkopen onverkort laat; dat het daarmee samenhangende argument dat de verzoekende partij geen kopers zal vinden terwijl zij gedwongen wordt tot verkoop evenmin opgaat;

3.4.2. Overwegende dat het betoog van de verzoekende partij dat een schorsing mogelijk tot een heroverweging kan aanzetten, op zich niet de ernst noch het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel aantoonst;

3.4.3. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen, zonder dat over de opgeworpen excepties van onontvankelijkheid uitspraak moet worden gedaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig juni tweeduizend,
door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.